

Pestszentimrei Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
IX. évfolyam 3. szám (76.) - 2012. Húsvét

Húsvét 2012 Krisztus föltámadt!

**„Föltámadt Krisztus
halottaiból, legyőzte halállal
a halált, és a sírban
levőknek életet
ajándékozott.”**

A görög katolikus liturgia ősi megfogalmazása rólunk szól. Mi voltunk bezárva e világ múlandóságának alávetett keretébe; bezárva az erendő bűn lázadásába; bezárva vétkeink bilincskébe. De Krisztusnak, az áldozati Báránynak vére megszabadított minket!

Kassák Lajos: Harangszó

Feltámadott, mondják a népek és
Megersüvegelik
nevét a názáretinek, ki az ács fia volt
s megenyhült már a szél is s a rügyek
kisarjadtak.

Kétezer éve látják őt a vének és a
gyerekek
amint hosszú, fehér ingecskéjében
lépeget
s alszik a tengerre szállt halászok
bárkájában.

Én is emlékszem rá, mint az egykori
játsszótársra

s ti is útszéli csavargók és
mesteremberek

akik hű követői vagytok valamennyien
a nincstelenségben, az útban és az
igazságban.

Igen, igen, az Ő árnya is visszhangja
vagyunk mi

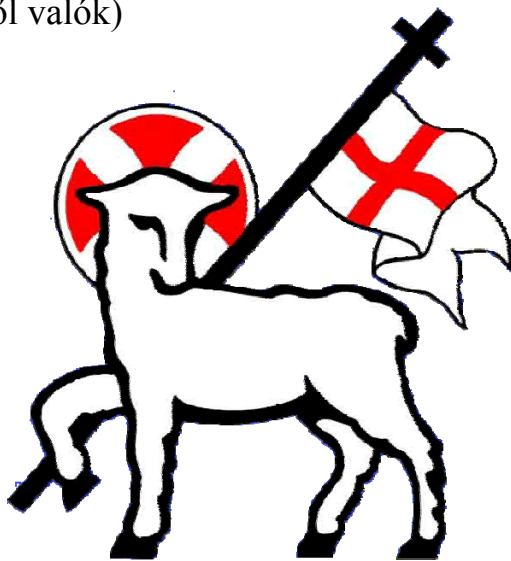
s bár nem ízlelgetjük a húsvéti bárány
húsát

mindennapi kenyerünkben s vizünkben
dicsérjük

hogy vérünkből való s meghalt értünk
a kereszten.

Exsultet: A húsvéti örömeinek

A keresztény esti istentisztelet az őskeresztény korban rendszeresen a fények ünnepi meggyújtásával kezdődött: a ránk törő homályban felvilágló fény a liturgia erejével a világ sötétségében fényt adó Krisztust jelképezi. Az Exsultet, a húsvéti vigília szertartásában felhangzó örömeinek őskeresztény lelkiséget árasztó csodálatos szövegéből csak néhány motívumot igyekszünk kiemelni. (a *dólt* betűvel szedett részek az Exsultet szövegéből valók)

Szent éjszaka

Az ének nemcsak a gyertyának, hanem az éjszakának a dicséretét is hirdeti. Ennek a misztikus éjszakának kettős arculata van: a sötétség erőinek rettenetes erejét mutatja, s ugyanakkor látszólag szelíden és elrejtetten felragyog benne az a fény, amely győz a sötétség erői fölött. Ezen az éjszakán a fáraó tobzódik, Izrael száraz lábbal kel át a Vörös-tengeren. Pusztító angyal jár Egyiptom földjén, s a leölt Bárány vére árán menekülnek meg a kiválasztottak. Elégedetten alszik Kaifás és Pilátus: művük bevégezve, a Nyugalom napja után most már az ő nyugalmat sem háborgatja a Megfeszített. És ezen az éjszakán *széttörve a*

halál bilincseit, Krisztus az alvilágból mint győztes tért vissza. A Krisztus-hívők a világ sötétségének közepette élnek, de ugyanez az éjszaka a Krisztusban hívőket a világ tévelygéseitől és a bűnök homályától elválasztván a kegyelemnek átadja, s a szentek közösségébe kapcsolja őket. Ez mindenkiel megtörtént, amikor a keresztségben Krisztus halálába eltemetkezve vele együtt feltámadt, s mindenkiel megtörténik ezen az éjszakán, amikor a keresztségi kegyelem megújul benne.

A keresztség éjszakája

Mert semmit sem érne földi életünk, ha a megváltás ránk nem árad! A keresztség éjszakájában a megváltás misztériuma működik. Ezért hallhatjuk, hogy ez éjszaka számúzi vétkünket, lemossa minden bűnünket, a bűnbánóknak ártatlan szívet ad, a szomorkodóknak vigaszt kínál, távol űzi a gyűlölködés átkát, meghozza a békés egyetértést, a zsarnok gögjét is fékezi. A keresztség egy olyan új élet kezdete, mely a keresztény erények győzelmét hozza a rajtunk kívül és szívünkön belül működő sötét hatalmak fölött. A keresztségben azonban nemcsak az egyes ember megszentelődését, hanem az egész emberi nem szabadulását is ünnepeljük, azt hogy Isten atyai jósága így lehajlik hozzánk: hogy a szolgát megmentsed, fiadat sem kímélted érte. A megváltás és a keresztség éjszakáját együtt, egymásban ünnepeljük. Ezt jobban megérzi az egyszerű hívő is, ha templomainkban és szokásainkban egy jobb kor majd helyreállítja a keresztkút becsületét.

A feltámadás éjszakája

Az ősegyház még egységben látta és ünnepelte a húsvéti misztérium egészét. Ahogy nagypéntek a feltámadásnak, úgy húsvét a megváltó halálnak is ünnepe.

Mennyire szükséges volt Ádám vétke, hogy Krisztus legyen váltságának díja! S mivel ez beata passio, boldogságszerző szenvedés (ahogy a római misekánon mondja), azért ebben a halálban benne rejlik az élet. A feltámadás mintegy a halál burkából pattan ki. A halál bilincseit ekkor törte szét Krisztus, és az alvilág mélyéről mint győző tért vissza... Ó valóban áldott éj, csak te voltál méltó, hogy tudjad a napot és órát, amelyben Krisztus a halálból feltámadt!

A gyertya dicsérete

A húsvéti gyertya nemcsak világosság a templomban, mely *legyőzi az éjnek árnyát*, s nemcsak a Krisztusból áradó világosság jelképe, hanem az egyház esteli áldozata, melyet az egyház *Isten nevének tiszteletére megszentel*. Jó illatú áldozat ez, melyet *szolgáinak keze által Istennek ajánl a szentséges egyház*. Ahogy a kenyeret és bort az Isten által

felszentelt szolgáló papság keze által ajánlja fel az egyház, úgy ennek a gyertyának felajánlását is papjai szolgálata által teljesíti. Ahogy a kenyeret és bort Isten elfogadja, s benne önmagát nyújtja nekünk, úgy e gyertya is az ő világosságát árasztja. Ahogy az átváltoztatott kenyér és bor Isten és ember közösségét

hozta létre, úgy ennek a gyertyának is fogyhatatlan fényben kell megmaradnia, hogy *fénylő lángját találja égve a szép Hajnalcsillag, az örök Hajnalcsillag, ki soha nem lát alkonyt, és aki visszatérve a sírből szelíden árasztja a megváltás fényét*.

A húsvéti örömben élő nép

A keresztény közösség nem az elején, hanem a végén áll a húsvéti misztériumnak. Az egyház közössége a Vörös-tengeren átjutottak közössége, a tűzszlop által vezetetteké, a kegyelemnek átadottaké és a szentségbe bekapcsoltaké, akiknek lelke ajtaján megszentelő jelként ott van az igazi Bárány vére. Az Exsultet vége az üdvtörténeti összefüggésekről visszafordítja tekintetét a földön élő egyházra. Tudja, hogy a tényleges húsvéti örömben azok maradnak meg, akik nem vágyakoznak vissza *a világ tévelygéseibe és a bűnök homályába*, hanem *benne maradnak a szentségben*, akik őrzik a Bárány vérenek jelét. Ezért azt kéri, hogy Isten tartsa meg háza népét a húsvét titkában, tartsa meg *szeretetének kedvezésében*.

Az Exsultet olyan szöveg, amely a húsvéti misztérium szellemében megújuló hittanítás alapja lehetne. Újból és újból hallgassuk, olvassuk, akár magunk is imádkozzuk, hogy minden évben újból megérintsen minket. A hamisítatlan kereszténység az, amit az egyház ebben a szent himnuszban húsvétkor elénekel.

Dobszay László

Nagyböjti „lelki félnap” ☺

Nehezen szorítottam rá magam, hogy elmenjek március 31-én, de valahogy mégis sikerült. Örülök, hogy megtettem. Jólesett a görög katolikus Jaczkó Sándor atyát hallgatni, ahogy Ádámra visszavezette a bűnbánat gyökerét, folytatva

Dávid királlyal, Péterrel, végül saját magunkhoz eljutva, megrajzolta számunkra a harmónia háromszögét. Bűnbánatomat Jézushoz kapcsolódva, felebarátommal megbékélve, saját magammal kiengesztelődve tudom csak hatékonyan elvégezni, ha nem így teszek, kudarc lesz a részem, leragadok a bűneimben. Átgondoltuk a kiscsoportos beszélgetésben, hogy mennyire sikerül ezt a harmóniát megteremteni az életünkben, és rájöttünk, hogy ezt csak tudatosan, megtervezett módon lehet elérni.

Ezután Márton atyától hallottunk a jó (helyes) gyónásról egy igen kedves, tanúságtevő hangulatú előadást, ahol az igazi megtisztulás, megkönnyebbülés elérésére tippet kaptunk. Ezt is megbeszéltük kiscsoportokban, ahol ismét megállapítottuk, hogy bizony, ritkán fordul elő, hogy oly mértékig ki tudjuk üresíteni magunkat, hogy a megkönnyebbülés öröm könnyei patakzanak elő a gyónásunk során.

Később megnéztük „A Messiás” című filmet, amit letöltöttem itthon a keresztényfilmek.com honlapról, és újra néztem, mert nagyon tetszett, amint egy Jézus korabeli zsidó család pészách (páska, húsvét) vacsorára készülnek, hazahívják a család egyik tagját is, aki Jézus tanítványa lett, ezért eltávolodott tőlük, bár eredetileg rabbinak tanult. A családnak együtt kell lennie! Ez nagyon fontos az ünnepen. Megható volt látni, ahogyan vacsora közben beszélt a megígért Messiásról, mert tudta, hogy Jézus az, akit még Ádámnak megígért az Isten. Úgy tűnt, hogy egyik fivére kivételével, szinte az egész családot sikerült meggyőznie, közben tanúi voltunk, hogy zajlik egy ilyen családi étkezés, miket esznek, isznak, milyen szokásokat őriznek évszázadok/ezredek óta.

Nagyon örülök, hogy ott voltam ezen a délutánon, még egy bensőséges szent-ségimádáson is részt tudtam venni egy rövid időre, amivel a „félnap” zárult. Szeretettel: *G.O.K.*

NABIT

Idén Nagyböjtben, mint már szokássá vált, a NABIT (Nagyböjti Ifjúsági Találkozó, március 22-én) keretében ismét elmentünk a Havanna lakótelepre keresztutat járni. Most nem keresztúttal kezdtünk, hanem ráhangoló misével,

hogy a keresztútra jobban figyelve tudjunk körbemenni a telepen. A miséből a havannai atya prédikációját emelném ki, ami párhuzamot vont testünk-lelkünk és Jeruzsálem között. Ahogy mondta, Jézust kivetették Jeruzsálemből, hogy keresztre feszítsék, és a város 40 éven belül porrá lett, csak a siratófal maradt meg belőle. Ez lesz azzal az emberrel is, aki nem követi Istent, akinek az életéből kivonul Jézus, idős korára megkeseredett ember lesz, aki összetörten siratja az életét. Miután véget ért a mise, elkezdődött a keresztút, amire fáklyákat is vittünk. Többen mondták, hogy olyanok lehettünk, mint egy katonai alakzat. Az első állomásig - ami Péter tagadása volt - nagyon izgultam, mivel azt a mi plébániánk ifjúsága kapta, és a három tanúságtétel egyikét én vállaltam benne, amellet, hogy a fél iskolám a lakótelepen lakik. A tanúság-

tétel is erről szólt, amiben a következő élményemet meséltem el: *A tavalyi keresztút végén, amikor már a templomba mentünk be énekelve, nagy fel-tűnéssel, a templom előtti padokon meg-láttam 10 fiataalt, akiket ismertem, mert a sulimba jártak. El is kezdtem gondol-kozni, hogy oda menjek-e hozzájuk, vagy ne? Végül nem mentem oda, hanem gyorsan lebuktam a tömegbe, hogy ne vegyenek észre, mert elég magas vagyok, és besompolyogtam a templomba. Ez volt a történetben a péteri tagadás része. Másnap nem hagyott nyugodni a dolog, ezért odamentem osztálytársaimhoz, aki-ket a templom előtt láttam, és elkezdtem velük erről beszélgetni. Először furcsán néztek rám, de aztán nagyon jól beszél-gettünk a vallási dolgokról... És mit ad Isten? Az idei keresztút után másnap odajött hozzám ugyanaz a két osztály-társam, és megkérdezték: Mit kerestél te fáklyával a Havannán az este, és mit beszéltél rólunk? Mert amúgy integet-tünk neked az ablakból, de nem vettél észre. - Keresztúton voltam, és a tavalyi beszélgetésünkről meséltem - mondtam nekik. Ezt a tanúságot azért osztottam meg, hogy a történetemből erőt merít-hessenek azok, akiknek még nem sike-rült kiállniuk Jézus mellett...*

Novák Stefán

A keresztúton az első állomás rendhagyó módon az volt, amikor Péter háromszor megtagadja, hogy ismeri Jézust. A fenti tanúságtétel mellett a következők hang-zottak el:

Tavaly az osztállyal kirándulni men-tünk Visegrádra. Elég sokan voltunk, mert az osztály majdnem minden tagja eljött. A vonatról leszállva kellemes emlékek fogtak el, mert Nagymaros a Márianosztrai zarándoklat egyik állomá-

sa. Lehetőségünk volt szétnézni, mielőtt komppal átmentünk volna Visegrádra. Az osztály lement a Duna-partra, én meg visszamentem a nagyon régi templom-hoz, ami elnyerte a tetszésemet és a márianosztrai zarándoklatra emlékezte-tett. Mondtam a barátaimnak, hogy mindenképp meg szeretném nézni, de amikor odaértünk, mégsem mertem felvállalni imaszándékomat, azt, hogy ott imádkozzam vagy keresztet vessek a többiek előtt. Így hát úgy tettem, mintha csak szép épületként tekintenék a templomra. Később, a visegrádi várba menet egy keresztúton vezetett az utunk, ami persze nem került el pár osztály-társam és az én figyelmemet. Az egyik lány egy megjegyzést is tett, amit én nagy fölháborodással kijavítottam ma-gamban, mire észrevettem, hogy elér-tünk egy kápolnát. De csak pár pillantást vettem rá oda- és visszafelé is, a körülményekre való tekintettel bizonygatva magam. Majd mikor leértünk a városba és beültünk egy étterembe, a zarándok-laton megszokott imádkozást is kihagy-tam. Természetesen ezek után nagyon rosszul éreztem magam, mert tudtam, nem álltam ki Isten mellett, annak elle-nére, hogy több lehetőségem is adódott a vele való találkozásra. Legközelebb job-ban figyelni fogok!

Szabó Emese

Biztosan tudjátok, hogy ebben az évben a Hunyadi gimnáziumból Sztehló Gábor evangélikus gimnázium lett. Az előbbi állami, a Sztehló pedig egyházi. De a diákok túlnyomó többsége, aki ide jár, nem vallásos. A változások közül az egyik, hogy minden hétfőn reggel áhítat van. Ilyenkor, miután vége az igehirdetésnek, el szoktuk imádkozni a Mi-atyánkot. Amikor először meghallottam, hogy ez jön, megijedtem, és elkezdtem azon gondolkodni, hogy ezt most nekem is kéne hangosan mondanom vagy nem. Ráadásul itt ülnek körülöttem az osztálytársaim, akik nem vallásosak. Mi lenne, ha lehajtanám a fejemet, és csak magamban mondanám? Végül valahogyan kipréseltem magamból, és ez jó érzés volt. A következő héten viszont nem mondtam. Mikor vége lett az áhítatnak, annyira szégyelltem magam, hogy azóta mindig hangosan imádkozom. Persze valamennyire még mindig nehéz, de megéri!

Holocsi Brigi

Ifjúsági lelkigyakorlat

Március első hétvégéjén (márc. 2-4.) egy ifjúsági lelkigyakorlaton vettem részt Válon. Habár három plébániáról gyűltünk össze 36-an, Márton atyán kívül én senkit sem ismertem, ezért egy kis félelemmel indultam el otthonról péntek este. Erre persze semmi okom nem volt, ez már a buszúton is beigazolódott: egy nagyon kedves és befogadó társaságba csöppentem.

A hétvége témája a *szolgálat* volt, ezzel kapcsolatban hallgattunk meg előadásokat is. Különösen tetszett Zsolt atya összefoglalója a szolgálatról, miután volt egy kis időnk csöndben, magunkban végiggondolni, hogy mi is az, amit ezek közül mi megteszünk, milyen és mekkora szeretettel. Ezeket a

gondolatainkat megosztottuk egymással kisebb csoportokban.

Szombat délután Tordasra, az értelmi fogyatékosok otthonába látogattunk el, ami szerintem mindenki számára meghatározó élmény volt. Számomra a legmegdöbbentőbb az volt, hogy ezek az emberek mekkora szeretettel képesek *szolgálni*. Amint megérkezett a buszunk az otthon elé, egy fogyatékos férfi rohant ki elénk, - mint utólag megtudtuk - az

intézet igazgatója kérte meg, hogy várjon ránk a portánál. Hihetetlen volt látni az arcán azt a lelkesedést és örömet, hogy ő egy „fontos” feladatot hajthat végre. Gondoljuk csak át, hogy mi hogyan viselkedtünk volna az ő helyében! Azt kéri tőlünk, hogy várjunk egy idegen csoportra, de az a csoport késik kb. fél órát. Mi örömmel szaladtunk volna eléjük? A hétvége után sok minden átértékelődött bennem, máshogy állok a dolgokhoz, a *szolgálat*hoz. Nem is feltétlenül arról van szó, hogy többet porszívózok otthon, vagy átadom a helyem a buszon, hanem inkább arról, hogy ezt hogyan teszem, bosszankodva vagy Jézus iránti szeretetből. Beszámolómat Kis Szent Terézről írt sorokkal zárom: „Mert életével rámutatott, hogy a szeretet kis tettei az igazán nagyok. Kis Szent Teréz „teljes szívvel, teljes lélekkel” takarított, mosott, játszott. Gyakran mondta magában:

Szeretlek Jézus, vagy egyszerűen csak:
Neked.”

Vatai Lilla

Virágvasárnapi Passiójáték...

Az embernek először mindig a színes jelmezek, a sok lelkes szereplő, az ünnepi hangulat, Jézus kálváriája jut eszébe, amit majd az isteni megdicsőülés követ. De vajon belegondolunk ebbe a szenvedéstörténetbe, amit Jézus a mi bűneinkért vállalt magára?

Szerencsésnek mondhatom magamat, amiért azok között lehettem, akik a virágvasárnapi misén megjelenítették ezt a szent misztériumjátékot. A próbák alatt - amik, valljuk meg, nem voltak elegendőek ahhoz, hogy lélekben is teljesen átszellemüljünk a szerepünkbe - egészen más dolgokra koncentráltunk: Arra fi-

gyeltünk, hogyan tartsuk a mikrofont, ki, mikor és ki után jön, hogyan mondjuk a szövegünket, ki hogyan tartsa a kezét és még sorolhatnánk... Arról nem is beszélve, hogy amikor éppen nem voltam színen, időm nagy részét biológia, történelem, ill. spanyol tanulásával töltöttem, hogy a másnapi dolgozatokra kellőképpen felkészülhessek. Talán csak azokban a pillanatokban nyertem betekintést abba a kincsbe, amit ez a szereplés nyújtott, amikor egy-egy színt a társaim úgy jelenítették meg, hogy én lélekben a

templom falain kívülre kerültem, időben 2000 évvel korábbra, ténylegesen megélve a szereplők szenvedését, lelki megpróbáltatását, gonoszságát avagy félelmet. Vasárnap, amikor már mindenki öltözött az „előadásra”, izgatott félelem lett rajtam úrrá, és azon gondolkodtam, vajon el tudom-e úgy énekelni Veronika énekét, hogy az másoknak is adjon valamit? Aggódtam, hogy nem fogom-e elnevetni magamat, amikor a bátyám Jézus képében közeledik felém. (Mivel a próbák alatt ez nagy gondot okozott nekünk.) Amikor kimentünk a templomkertbe megáldani a barkaágakat, a hűvös szélben már volt valami, ami egészen átformálta hozzáállásomat a „darabhoz”. Többé már nem egy passió volt a sok közül, hanem maga a PASSIÓ, amiért közösen dolgoztunk, amibe mindenki beleadott egy kicsit sajátmagából, a passió, amiben Jézus került hozzánk közelebb az elmúlt nagyböjti napokban. Mint már említettem, idén a bátyám vállalta Jézus szerepét, ami kívülről nézve talán úgy tűnhetett, hogy nem különösebben hatott rám. A lelkemre azonban annál mélyebb hatást gyakorolt. Talán ez volt az oka annak, hogy - bár nem először szerepeltem a passióban - idén sokkal jobban megérintett. Mikor láttam szenvedni a bátyámban „az ember fiát: Jézust”, ahogy a

néppel együtt a „Halál rá!”-t kiáltottam, volt bennem egy olyan érzés, mint amikor a lelkiismeret megszólal, „megtagadtam a bátyámat”, és ha csak jelképesen

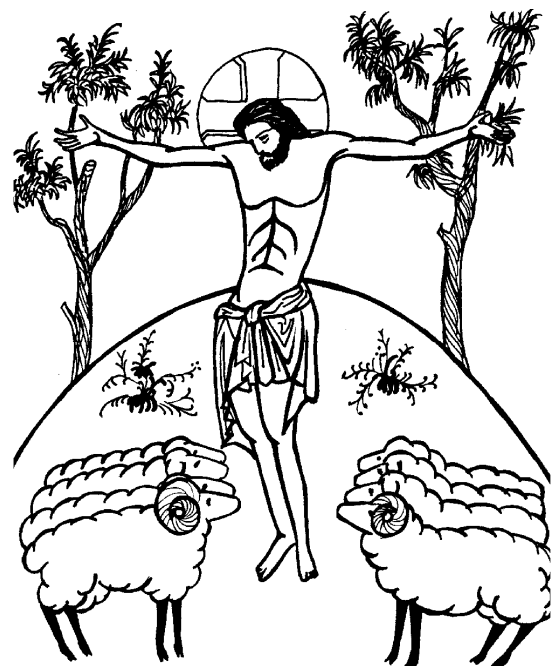
is, de a „gonosztevők kezére adtam.” Soha ilyen erősen nem tudtam átérezni azt, amit mondani vagy átélmélni szoktunk, hogy Jézust mi emberek mind cserbenhagytuk, elítéltük. És amikor a jelenetemhez érkeztünk, és énekelni kezdtem, úgy tűnt, mintha az emberek eltűntek volna mellőlem. Ott állnék én és Jézus, és ez a dal egy ígéret, amit én adok neki, hogy többé nem leszek szeretetlen, gögös, makacs (stb.), hiszen ennél többet az ember nemigen tehet. Egy asszony voltam, mint Veronika, aki segíteni akar, de valójában csak ő kap, - egy jelet, hogy Jézus örökké velünk marad, és soha el nem hagy.

„Én is tehát lábadozok borulok,
Meváltó Jézusom néked hálát adok,
Véres arcod látva néked hálát adok,
Szűzanyáddal siratok.”

Mervay Panka

Félelem nélkül, szabadon...

Évről évre sajnós azon kapom magam, hogy a nagybőjti készülétem ulla-
posodik. Ez évben talán csak a főiskola teszi, de szerencsére Jézus mindig gondoskodik helyettem arról, hogy a hité-
ltem frissüljön. Kb. két héttel ezelőtt akadt a kezembe egy, már sokak által olvasott könyv: A viskó. Szinte rekord-
idő alatt olvastam el. Egészen mély hatást gyakorolt rám. Csodálatosan összegezte Istennek azt az oldalát, amit párszor már én is láttam megnyilvánulni az életemben, de valahol legbelül nem mertem sosem elhinni, hogy van egy Isten, aki mindent megtesz értünk és elmegy a végletekig, csak azért, mert szeretne megmenteni minket. Mitől is? Nem volt egy könnyű életem, és ha őszinte akarok lenni, akkor ez keresztényként csak még nehezebb lett. Az ember lelkében, ahogy Pál Feri atya mondaná, számtalan kisgyerek él, akik megálltak a fejlődésben, csak mert fájdalom ért minket valamikor. A körülöttünk lévő embereknek, a közösségben a testvéreknek volna az a dolga - gondolnánk mi -, hogy segítsenek a sebek-

nek begyógyulni. De valahogy mégsem ez lesz. Nagyon sokszor alkalmatlanok vagyunk arra, hogy másokon segítsünk, hacsak nincs hozzá szakmai kompetenciánk vagy érzékenységünk a másik

ember problémájára. Az embernek először saját magát kell megértenie és irgalmasságot gyakorolni önmaga felett. Meg kell kérdezni ezeket a gyerekeket a lelkünk mélyén, hogy mi bajuk van. Őszintén és tisztán. A plébániai lelki délután kapcsán adatott meg számomra, hogy a záró szentségimádást megszervezhettem. Azt gondoltam, hogy "feltaláltam a spanyol viaszt", de belül éreztem, hogy lesz benne egy nagy csavar. Az a gondolat motivált, hogy mi mind egy sérült társadalom részeként szenvedünk, belül mélyen, és arra kényszerülünk, hogy hazudjunk másoknak, hogy ne veszítsük el pozíciónkat, hogy ne essünk ki a szerepünkből, és aztán odajutunk, hogy önmagunkat csaljuk meg, és végül Istent is megpróbáljuk megetetni. Egy olyan világban próbálunk túlélni, ami nem foglalkozik az emberrel, nincs bizalom. Az emberek

fájdalmai mélyen megrekednek. Arra gondoltam, hogy az embereknek szüksége van arra, hogy végre Jézusra helyezhessenek mindent, és megkönnyebbülhessenek. Így hát leültem és nekem is ki kellett mondanom minden szót Jézusnak. Azt hittem, uralom a helyzetet, hogy én irányítok, de a kegyelem erősebb volt. Évek óta küzdök egy emberrel. Úgy könyveltem el, mint minden fájdalom okozóját, és terveim, álmaim megvalósulásának akadályát. Ahogy ott voltam Jézus előtt és agyaltam, ő így szólt: "Mond ki magadnak, őszintén! Csak azért nem éred el az álmaidat, mert mindent alárendelsz neki a tudatodban. El kell engedned, mert ha mindent hozzá igazítasz, akkor nem vagy más, csak egy rabszolga. A szabadság pedig azt jelenti, hogy saját akaratomból, szeretetből rendelem magamat a másik szolgálatára, nem pedig a félelem vagy a másik személy rám gyakorolt hatása cselekszik bennem, és akar neki tetsző dolgokat tenni. Többször szeretted volna, ha elküldöm, elveszem őt a környezetedből, de tudd, hogy én nem küldök el senkit, mert az a célom, hogy mindenkit magamhoz vonjak. Megfojtod őt magadban, és ezzel együtt magadat is. Mondd meg neki a lelked mélyén, hogy elengeded, szabadon engeded. És ezt írd le a papírra és égesd el a többivel!" Gyakran kérjük az Urat, hogy vegyen el tőlünk dolgokat, vagy kérjük, hogy legyen hozzánk közelebb, adja áldását, segítségét. De ne felejtjük el, hogy minden előrehaladáshoz két dologra van szükség. Nem csupán Isten szeretetére és kegyelmére, hanem hogy én tegyem meg felé az első lépést mindig. A többit Ő folytatja... Mi ülünk elé, és mondjunk el neki mindent őszintén!

J. Marcsi

Az Öröm útja

„Vallásos életünk húsvétől megtorpan. Elkezd a húsvéti szünetet. Krisztus föltámadt, igen, ő boldog... Ő már biztonságban van. Befutott. Visszavonult a menyrebe. Jól végzett munkája után kiértemelte a pihenést, nyugdíjba ment. Miután Jézus számára a szenvedés órája elmúlt, nem tudunk vele mit kezdeni, nem látjuk, hogy mi szerepünk lenne még mellette. Pedig van abban valami nyakas önzés, ha barátunk bajában ugyan részt veszünk, örömeiben azonban nem akarunk osztozni. Olyan ez, mintha holmi gyászvitézsek volnánk, foglalkozásunk a sírás volna; mintha temetkezési vállalat szakemberei lennénk.”

E gondolatokkal kezdi Louis Evelyn elmélkedés-sorozatát, amellyel néhány évtizede új hagyományt teremtett. Nagyböjti gyakorlatunk, a keresztyűi ájtosság több évszázados múltra tekint vissza - gyökerei egészen a keresztes hadjáratok koráig nyúlnak -, húsvét utáni párja viszont nincs. A szerző szavai gondolkodóba ejtenek: „Melyikünk imádkozik a föltámadt Krisztus képe előtt? Ha csak a keresztes ismerem, nem jelenik meg életemben a húsvét, nem megyek át a halálból az életre.” Érdekes megfontolnunk, hogy legnagyobb ünnepünk eredeti neve: „Pascha”, ami átvonulást is jelent.

Számos közösségben visszhangra találtak Louis Evelyn gondolatai, s szerte a világon - hazánkban is - már sok esztenedeje hagyomány lett az öröm útja (ahogy a szerző nevezte), melynek állomásai a föltámadt Krisztus és tanítványai találkozásaira hívják fel figyelmünket. A jubileumi Szentév alkalmából a Vatikánban is megjelent e stációsorozat, amely a keresztyű hagyományát követve tizen-négy állomást tartalmaz.

Bizonyára jót tenne nemegyszer valóban egyoldalú vallásosságunknak, ha a keresztyű-járás hagyományához hasonlóan széles körben elterjedne, és természetessé válna az öröm útja is. Jóllehet a nagyböjti negyven nap sem a búslakodás ideje, mégis a magunkba szállás, a bűnbánat jeles időszaka. Több mint egyszerű aránytévesztés, ha a készületi idő után a feltámadás csendes örömét mindössze néhány napig tartjuk elevenen, s legfeljebb a vasárnapi evangéliumok emlékeztetnének minket arra, hogy a húsvéti idő még nem múlt el. S erre nem csupán magunk miatt kell gondolnunk. Ha bágyadozva szólunk a feltámadásról, nem hisznek nekünk. Az örömhírt nemcsak hirdetni, hanem hordozni is kellene. Észrevétlenül, mégis érzékelhetően. Tanúságunk így lehet hiteles a világban.

AZ ÖRÖM ÚTJA STÁCIÓI

I. Jézus föltámad halottaiból. „A követ a sírtól elhengerítve találták. Amikor beléptek, nem látták az Úr Jézus testét.” (vö. Lk 24,1-11)

II. A tanítványok látják az üres sírban hagyott lepleket. „A követ a sírtól elhengerítve találták. Amikor beléptek, nem látták Jézus testét.” (vö. Lk 24,1-11)

III. Jézus megjelenik Mária Magdolnának. „Ekkor Jézus megszólította őt: »Mária!« Erre ő megfordult, és héberül

így szólt: »Rabboni!« – ami annyit jelent: Mester.” (vö. Jn 20,11-18)

IV. Jézus megjelenik az emmauszi tanítványoknak. „És kezdve Mózesen és valamennyi prófétán, mindent magyarázott nekik, ami az Írásokban róla szólt.” (vö. Lk 24,13-27)

V. Az emmauszi tanítványok fölismerik Jézust a kenyértörésben. „Ekkor megnyílt a szemük, és fölismerték, de ő eltűnt a szemük elől.” (vö. Lk 24,28-35)

VI. Jézus megjelenik a tizenegy apostolnak. „Békesség nektek... Nézzétek kezemet és lábamat... Tapintsatok meg... Szemük láttára evett... Megnyitotta értelmüket, hogy megértsék az írásokat... Elküldöm nektek Atyám ígését... erő tölt el benneteket a magasságból.” (vö. Lk 24,36-49)

VII. Jézus hatalmat ad tanítványainak a bűnök bocsánatára. „Rájuk lehelt, és így szólt hozzájuk: »Vegyétek a Szentlelket! Akinek megbocsátjátok bűneit, bocsánatot nyer, akinek pedig megtartjátok, annak bűnei megmaradnak.«” (vö. Jn 20,21-23)

VIII. Jézus megjelenik Tamásnak.

„Tamás nem volt velük, amikor eljött Jézus. Nyolc nap múlva ismét együtt vol-

tak tanítványai, és Tamás is velük volt.” (vö. Jn 20,24-29)

IX. Jézus megjelenik az apostoloknak Tibériás tavánál. „Amikor megvirradt, Jézus a parton állt.” (vö. Jn 21,1-14)

X. Jézus átadja a főhatalmat Péternek. „Uram! Te mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek téged.” (vö. Jn 21,15-19)

XI. Jézus tanítványait a világba küldi. „Menjetek, tegyetek tanítványommá minden népet!” (vö. Mt 28,16-20)

XII. Jézus a mennybe megy. „Ezután kivezette őket Betánia közelébe, és kezét fölemelve megáldotta őket. Áldás közben eltávozott tőlük és fölment a mennybe.” (vö. Lk 24,50-53)

XIII. Az apostolok Máriával együtt imádkozva várják a Szentlélek eljövését. „Az apostolok az asszonyokkal, Máriával, Jézus anyjával és testvéreivel együtt, egy szívvel-lélekkel, állhatatosan imádkoztak.” (ApCsel 1,14)

XIV. Krisztus elküldi a Szentlelket. „Amikor érkezett Pünkösd napja, mindannyian együtt voltak ugyanazon a helyen.” (vö. ApCsel 2,1-4)

Plébániánk honlapcíme:
www.pestszentimre.plebania.hu
 Hírek, fényképgalériák és ismertetőik!

Önkéntes hozzájárulás

Kérjük a testvéreket az évenkénti önkéntes hozzájárulás befizetésére. Ez fedezi épületeink és közösségünk kiadásait. A püspöki kar ajánlása szerint ez a jövedelem 1 %-a. A hozzájárulást **készpénzbefizetési (sárga) csekken** is be lehet fizetni egyházközségünk részére. Csekkek a templomban és az irodában vannak kitéve. Természetesen személyesen is lehet rendezni a hozzájárulást az irodában vagy szentmisék után a sek-

restyében. Kérünk Benneteket, hogy anyagi hozzájárulásotokkal támogassátok egyházközségünket!

Urnatemető

Urnatemetőnkben urnahelyeket lehet megváltani. Az urnafülkék megváltása jelenleg még el nem évülő!

Az urnafülkék megváltási árai:

Férőhely (urna/urnafülke)	Ár (Ft, ÁFÁ-val)
1	165.000.-
2	270.000.-
3	330.000.-
4	420.000.-
5-8	100.000.- /urna

Plébániánk bankszámlaszáma:
Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia
10103881-45238100-01000004

Hirdetések

A plébánián a **Baba-mama klub** minden szerdán délelőtt várja a kisgyermekes anyukákat beszélgetésre, találkozásra. Gyülekező ½ 10-től. Az együttlét ½ 12-ig tart. Helye a Cserkészház.

A Nyugdíjas Klubot minden második hétfőn délután 3-tól 5-ig tartjuk az év páros heteiben, amelyre szeretettel várjuk idősebb testvéreinket imára, beszélgetésre, kötetlen együttlétre.

A **felnőtt kezdő hittancsoportba** azokat a felnőtteket hívjuk, akik ismerkednek keresztény hitünkkel vagy sze-

retnék azt elmélyíteni, akár nincsenek is megkeresztelve. Ez a hittan kéthetente (az év páratlan heteiben), kedden este ½ 9-től van.

*Nagy szeretettel hívunk újabb gyermekeket a **ministránsok** közé a **szentmisék és az oltár szolgálatára.***

Plébániánk **felnőtt énekkara**, a Szent Imre kórus csütörtök este ½ 8-kor tartja próbáit a Cserkészházban. Várja az új kórustagokat!

*Néri Szent Fülöp nevét viselő **gitáros ifjúsági énekkarunk** várja a régi és új énekkarosokat. A próbák időpontja szerda este 7 és vasárnap reggel 9. Az énekkar honlapja:*

www.nerifulopkorus.atw.hu

SZENTMISÉK RENDJE

Vasárnap és főünnepeken:

De. 8 és 10 órakor és este 6 órakor.

Hétköznap: Hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton reggel 7 órakor, pénteken este 6 órakor.

Pénteken az esti szentmise után egy óras **csendes szentségimádásra** van lehetőség (fél 8-ig).

Elsővasárnapon az esti szentmise előtt egy órával **szentségimádás.**

A plébániahivatal félfogadási ideje:

Hétfő és Szerda: De. 9-11 óra

Kedd és Péntek: Du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, béralkalmazási kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17. T.: 292-3113, E-mail: mgodolle@mail.datanet.hu). *Felelős kiadó:* Gödölle Márton plébános, mobil: 06-30-263-8524. E-mail: mgodolle@mail.datanet.hu. *Felelős szerkesztő:* Bönöczk Péter, tel.: 06-20-555-1160, E-mail: p.bonoczk@freemail.hu.

Honlap: www.pestszentimre.plebania.hu